

A MONTURIOL.

Jo viu un jorn brillar testa serena
De un insigne mortal que 'l mon admira ;
Be que jove la viu d'arrugas plena
Eixa senyal que al mon respecte inspira.

Jo viu fixar profunda sa mirada
En eixa mar inmensa que 'ns rodeja,
Y aixecarla despues, molt fatigada,
Hasta eix hermós camí que 'l cel plateja.

Y eixa mirada era sublime y pura
Y era tan tendra, tan ardent, tan bella,
Tan plena de consols y tan segura
Que jo viu s'eclipsar mes d' una estrella.

Y un ay ! jo sentí fort exhalarse
Que del mes fondo de son pit sortia :
Viu la mirada y lo suspir juntarse
Ab dols sonriurer que son Deu tenia.

Llavors lo home la suor fregantse
Que son bell front copiosament banyaba,
Y vers la terra fatigat girantse,
Que amorosa y sorpresa 'l contemplaba,
« Tendres amichs, digué, vuy Deu vos dona
Per mon medi un nou mon, y á mi 'm regala
Dels mes tendres llores bella corona,
Corona que lo olor de sanch exhala.

Corona de saber, corona plena
De afans, de paciència y de fatiga :
Mes amarga 'm eix plaher ay ! una pena
D' un pensament tan fer que apar me lliga.

Pobre jo com ningú, sense riquesa
Ni ajuda que del mon tenir deuría,

Me falta.... ¿ faltará ma santa empresa ?
Dom riquesas mon Deu !! ans no 'n volia !!! »

Y aquell home tan gran la front baixaba
Tan trist, mes no abatut, per sa impotencia,
Que la terra, que trista lo miraba,
Mes gran lo veyá acás per sa paciència.

Ferma se sent llavors veu molt robusta
Mes sols compresa per aqnell gran géní:

« . . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Juntat ab los germans; la Espanya espera
Li diguias lo que vols de sa noblesa
Per probarte llavors la Espanya entera
Que fa seua ab ardor ta santa empresa.

Ab llur vista y llur cor totas segueixen
Las altrás nacions cuants passos donas:
Sens cansarse, Monturiol, totas teixeixen,
Per ta testa adornar, brillants coronas.

Si en moments de tristor te desalenta
La fúria de alguns homens envidiosos,
Pensa que vals mes qu' ells: ton cor presenta,
Que res poden ja ab tú tirs verinosos.

No ho olvidias ja may : ta excelsa gloria
Ningú podrá eclipsar : vana quimera
De la envidia serà : ton nom la historia
Ab lletras d'or ostentará altanera. »

E. Fábregas.

26 Febrer de 1862.